

COLORADO

*Tävlar i
Dubai*

HELENA MANSÉN

Fristående uppföljare till COLORADO - galopphästen från vildmarken och COLORADO tävlar i Amerika.

Nya spännande äventyr och hisnande hästupplevelser i boken om den paintfärgade galopphästen Colorado, jockeyn Tuva, shejkdottern Zarah, jockeyn Paco och hans morfarsfarfar arapahoen Yuma, stallflickan Ida, tränaren Bernie, Tuvas pojkvän Kevin, m fl

Colorado är inbjuden att tävla i ett stort lopp i Dubai. Tuva, 18 år, rehabiliterar sig från sitt benbrott och vill börja rida igen - så fort som möjligt! Hon och Kevin planerar att först resa till Paris för att träffa Zarah och Paco, som börjat rida lopp där, och se Magic, Colorados syster som Zarah köpt. Colorado får åka med för att träna inför Dubairesan. Tuva anar att Kevin kanske vill att de förlovat sig men börjar känna sig osäker. Vad vill hon egentligen?

Magic är vild och oreglerig och den franske tränaren vill inte ha henne i stallet. Zarah, som är dotter till en shejk, vill bli jockey. Men hennes far skulle aldrig tillåta det och Paco och Tuva lär henne rida i hemlighet.

I Dubai kommer hästarna lösa och springer omkring bland skyskraporna, blir sedan kidnappade, vilket för dem alla ut till öknen i farliga äventyr. Ida, 13 år, stallflickan i Bernies stall, dyker upp och under tiden måste Colorado förberedas för att vara med i det stora loppet.

Massor av spänning, hästar, kärlek och vänskap!

Om COLORADO - Galopphästen från vildmarken skrevs bl a:

"Genomgående för boken är att den hela tiden bär på en spänning som driver läsaren vidare."

Anna-Karin Lindh, BTJ 2012-01-19 (12105663)

"Manséns hästkärlek lockar till mer läsning."

Kristin Hallberg, Svenska Dagbladet 2012-01-24

"En önskedrömsbok av klassiskt snitt."

Bokbloggare på Sundbybergs Bibliotek

"Vi läser Colorado tävlar i Amerika (och en annan bok).

Underbara böcker! Vi läser dem till frukost, glömmet att äta och får bråttom så vi inte kommer för sent till skolan. Det tjuvas när det är dags att släcka lampan och sova på kvällen.

Helt enkelt härliga böcker som tjejerna inte vill lägga ifrån sig!"

Hästboksbloggen shettisligan.se under "vi hästar oss/mys&läs"

SPRITZ MEDIA

ISBN 978-91-980390-9-2

COLORADO

Tävlar i Dubai

Helena Mansén

*Med vinden i man och svans
spränger han fram
hovar formade för snabbhet
stark, obändig, fri
vacker och klok
Han är din vän
om du förtjänar det*

*Med vinden i man och svans
ser han sin omgivning
näsborrar, ögon, öron
att uppfatta allt
modig, snabb, vänlig
Han gör allt för dig
om du visar honom vägen*

*Med vinden i man och svans
visar han sin kraft
hjärta, puls, andning
utmanar och segrar
oslagbar, obändig
Tillsammans
när du lyssnar på honom*

1.

Zarah

Zarah vandrade fram och tillbaka längs stenvallen utanför galoppstränare Boullainvilles stallområde i Chantilly. För första gången i sitt sjuttonåriga liv var hon där utan sin far. Den morgontidiga novemberluften var rå och kall. Den trängde obarmhärtigt in genom dunjackan, och iskalla regndroppar föll rakt in under pälskragen. Huttrande drog hon upp luvan över sin *hijab*, sjalen som hon bar, och bankade med armarna runt sin tunna kropp för att bli varm.

Hästransporten borde vara här när som helst. Men det var värsta rusningstrafiken runtomkring Paris den här tiden på morgonen, även motorvägarna från flygplatsen Charles de Gaulle var kraftigt trafikerade. Förmodligen sniglade transporten sig fram i stinkande köer. Med hennes Magic i. Omgiven av uppretade bilister som hängde på signalhornen.

Hon blev så orolig när hon tänkte på vad stoet kanske gick igenom att hon nästan började gråta. Magic hade ju inte en aning om var hon var, vart hon var på väg eller vad det var som hände. Uppfödd på en liten ranch uppe i bergen i Colorado, långt från stadsbuller, skrån och avgaser. Nu i en trång transport, som fångad i en bur. För att inte tala om hur hela den långa flygresan över Atlanten måste ha upplevts.

Zarah var i upplösningstillstånd. Varför kom de inte någon gång?

Några hästar och ryttare skrittade förbi henne på gatan, på väg till det stora träningsområdet *Piste des Aigles* som låg alldeles intill, som hon kunde skönja mellan knotiga ekar och högresta

bokar med täta kronor.

Hon hade inte varit orolig över Magics resa till Frankrike tidigare. Inte förrän fram till för två dagar sedan. Då hon fick meddelandet från Paco att han inte kunde följa med. Det hade blivit strul med hans pass, det hade gått sönder, några blad var lösa och han måste skaffa ett nytt och det skulle ta några dagar. Han skulle komma först två dagar efter Magics ankomst.

Det var som att hennes hjärta skulle brista när hon fick beskedet. Magic skulle resa ensam! Zarah hade velat fördröja Magics resa, så Paco kunde åka med henne, men det gick inte. Inte bara för att resan redan var betald. Pengar betydde inte så mycket, hennes far skulle lätt kunnat fixa det. Men det skulle inte gå någon transport som kunde ta med stoet förrän om en månad. Och det skulle bli fel tajmning med hennes vaccinationer, karantän och veterinärintyg.

Men nu, när Zarah stod och tänkte på allt som kunde hända, ångrade hon sig. De borde ha väntat en månad. Hon hade fått ett sms från Paco att Magic hade varit orolig och svår att lasta på planet. Det var allt han skrev. Orolig. Vad menade han med det?

Zarah andades djupt och stirrade bort mot det vidsträckta gräsfältet och banorna på Piste des Aigles, där ett femtiotal hästar i olika grupperingar från flera träningsstall var ute och tränade. En del skrittade, några travade och många galopperade. En del långsamt, en del i cantertempo, som var ett reglerat, ganska högt tempo, och en del riktigt fort. Det var vanligtvis både roligande och spännande att titta på dem.

Piste des Aigles, ett av världens bästa träningsområden för gallopphästar. Kilometerlånga gräs- och sandbanor, både raka och ovala som omgärdade det väldiga fältet. Det utgjorde ändå bara en del av Chantillys enorma system av träningsbanor. Förutom detta område fanns det i en annan utkant av staden lövskogs-

området Piste des Lion med kilometerlånga sandbanor i ett vidsträckt nätverk, breda, mindre breda och en del smala som skogsstigar. Alla välpreparerade och idealiska att träna galopphästar på. Miljön i lövskogen gjorde dessutom hästarna lugna och avkopplade.

Utöver det fanns det likartade bansystem i andra delar av Chantillys närområden, i L'Amorlaye, Gouvieux och Avilly.

Allt för galopphästarnas och sportens skull. Hon bara älskade staden och hennes far hade många fullblodshästar i träning här.

Hon längtade något obeskrivligt efter att få ta emot Magic. Hennes första egna häst. Den vackraste mest underbara häst i världen. Enligt henne själv i alla fall. Och säkert enligt Paco också, som ytterst motvilligt sålt stoet till henne.

Zarah hade störtförälskat sig i Magic från första ögonblick då hon såg henne på galoppbanan i Colorado. Innan hon ens hunnit bekanta sig med Paco, Tuva, Kevin, Yuma, Ida och Bernie. Hela gänget. Hon log när hon tänkte tillbaka på hur hon träffat dem för bara ett par månader sedan. Var så glad över att ha fått så goda vänner.

Hon fortsatte att otåligt gå fram och tillbaka framför stallgårdsportarna. Varför kom aldrig transporten? frågade hon sig själv för tusende gången.

Inifrån stallgården hördes förmannen Marcel ropa: *"En route! Depechez-vous! Roule!"* Skynda er! Snabba på! Upp på hästarna!

Strängt. Gammal militär som han var. Men hon hade förstått att det lät värre än det var, när han skrek åt arbetsryttarna att skynda sig med att komma ut med hästarna. Det var bråttom om morgnarna, att hinna få ut alla turer och träna hästarna och det gällde att hålla tiderna. Hon förstod franska riktigt bra, även om hon hade litet svårt med grammatiken när hon talade språket. Men hon hade läst franska i skolan och varit mycket i lan-

det när hon rest med sin far eller bott hos släktingar i Paris och Chantilly.

Nu skulle hon bo en månad växelvis hos sin moster som hade ett *chateau* i utkanten av staden och hos hennes fars kusin som hade en våning i Paris. Hon hade fått börja på en skola där och läste till att bli inredningsdesigner. Det var hon i och för sig intresserad av och hon förstod vikten av att ha en utbildning.

Men hon visste vad hon ville göra med sitt liv. Och det var något helt annat än vad hennes föräldrar hade planerat för henne.

Hon ville bli jockey och hon ville bli galopptränare. Båda delarna. Men det hade hon inte vågat knysta om till sin far.

Hon visste inte om han anade något. Men ett sådant yrke passade sig inte alls för en ung kvinna, inte därifrån hon kom, och definitivt inte med en far som var en högt uppsatt person.

Hon gick med snabba steg fram och tillbaka och vevade med armarna för att hålla sig varm.

Chantilly på vintern, det var bland det kallaste hon visste. Kylan var av den där riktigt råfuktiga sorten som formligen trängde in i märg och ben. Och stannade där. Man var frusen hela tiden.

Men det bekom henne inte. Galopphästar vart man än vände sig. Helt underbart. Fastän det var en livligt trafikerad stad fanns det stall överallt, stora flotta stall som Boullainvilles, mellanstora stall och mindre stall, till och med på små bakgårdar.

Tränare Jean-Louis Boullainville stod mitt på den prydliga gräsrundeln på stallplanen och studerade de arton hästarna som skrittade runt honom. De väntade bara på att ett ekipage till skulle bli klara innan de skulle rida ut på Piste des Aigles.

Förmannen Marcel hade redan suttit upp på gamle Jacko, en artonårig valack, en pensionerad galopphest som ofta fick följa med som lugnande inverkan till de unga nervösa fullbloden.

Boullainville studerade med kritisk blick alla hästar, var och

en, innan de skulle bege sig till träningsbanan. Han hade upplägget klart för dem men här kunde han göra vissa preliminära ändringar, om någon häst såg stel eller trött ut eller på något sätt verkade ha en avvikande form. Eller kanske rentav såg alldeles för pigg och överfrisk ut och behövde en annan sorts träning för att coola ner. Kanske bara en lång avkopplande travtur på de kilometerlånga preparerade stigarna som löpte genom de milsvida lövskogarna. Det slutgiltiga träningsprogrammet för varje individ bestämde han efter den första travrundan på ett par kilometer, då han kunde se hur hästarna såg ut och vad ryttaren hade att säga.

Han såg på klockan. Det där nya stoet borde ha anlänt vid det här laget. Men det var inte första gången en hästtransport var sen. Knappast den sista heller. Trafiken runt Paris var oberäknelig och omöjlig att förutse. Det enda man visste med säkerhet var att den så gott som alltid var tät och att minsta lilla olycka med bilar som blev stående kunde förorsaka milslånga köer.

Han visste att Zarah stod utanför porten och väntade. Han drog upp kragen. Han hade helst velat vara med när stoet kom men han ville titta på träningen. Det var inte mycket som kunde få honom att missa det. Enbart om han var tvungen att åka iväg till någon tävlingsbana som låg längre bort och han hade häst som startade där. Annars ville han studera sina hästar så mycket som möjligt. Han litade på att stallkarlen Yves skulle klara av mottagandet av den nya hästen.

”Okej, då är vi redo!” ropade Marcel.

Boullainville öppnade portarna för att låta de tjugo ekipagen, inklusive Jacko, skritta ut.

”Hur är det Zarah?” Han ställde sig bredvid henne medan hästarna passerade.

”Åh, tack bra, men jag undrar varför de inte kommer någon

gång?” log hon, lätt förtvivlad och kylslagen.

”Jag vet, men ska du inte gå in på kontoret och värma dig? Du är alldeles blå om läpparna.” Han gav henne en snabb blick. Hon var liten och späd, det svarta håret låg platt och blött i pannan, kalla regndroppar rann utmed kinderna men hon tycktes inte märka det, var bara fast besluten på att vänta in Magics ankomst.

”Tack, men hon kommer nog när som helst.”

”Yves är därinne och hjälper till. Vi är tillbaka om en timme ungefär”, sa han och gick mot den silverfärgade Mercedesen som stod parkerad vid trottoaren.

Hon nickade spänt och fruset.

Boullainville log för sig själv och ruskade uppgivet på huvudet. Han hade bara träffat Zarah några gånger förut, då hon följt med sin far Shejk Abdullah bin Mohammed al Mastook för att titta på hans hästar och några gånger när hästarna tävlade, på fashionabla Longchamps i Paris eller Chantillys kapplöpningsbana. Han hade tidigt sett att hon var en viljestark och envis flicka som älskade hästar mer än något annat. Och, som han förmodade, var anledning till en del huvudbry för fadern. Han hade förstått att Zarah ville gå sina egna vägar, och det kanske inte var de vägar som förväntades av en dotter till en shejk.

Shejk Mastook var Boullainvilles största hästägare. Han hade genom åren köpt många väldigt fina, väl härstammade hästar som ofta kostade flera miljoner. Han tvivlade inte det minsta på shejkens kunskaper och känsla för att hitta bra hästar, det hade denne visat många gånger. Och de tre nya åringarna som han köpt på Keenelandauktionen i höstas, som anlände till Chantilly för en månad sedan, utgjorde inget undantag. Men vad det här stoet anbelangade, kände Boullainville sig tveksam.

Han hade fått reda på så pass mycket att det var Zarahs sto,

att hon blivit handlöst förälskad i det och att shejken köpt hästen åt henne. Då han frågat shejken om vad det var för en häst hade denne bara sagt, ”Ser väldigt fin ut exteriört, Zarah har bra smak.”

”Vad har stoet för härstamning?” hade Boullainville undrat.

Det hade shejken glömt. Och Shejk Mastook brukade inte glömma härstamningar.

”Hon har i alla fall samma mor som Colorado, hästen som så överraskande vann ett Breederslopp på Churchill Downs i höstas”, sa han sedan.

”Jaha, Colorado, den hästen hade imponerat. Med Paco som jockey. Det var då vi fick upp ögonen för honom.”

”Just det”, konstaterade Mastook.

Boullainville hade grunnat på det. ”Så, stoet har alltså samma mor som den där Colorado?”

”Just det.”

”Färgteckningen är ju det man minns mest, förutom att han vann förstås. Väldigt speciell. Brun- och vitspräcklig skäck. Paintfärgad.”

”Just det”, hade Mastook upprepat utan att närmare gå in på det.

”Fadern till stoet då?”

”Minns faktiskt inte. Men har det uppskrivet.”

”Är det här stoet också brun- och vitskäckig?” hade Boullainville frågat.

”Nej, hon är svart och vit.”

”Svart- och vitskäck?”

”Någonting i den stilen.”

”Hon är alltså också paintfärgad, fast svart och vit?” Boullainville blev redan nu fundersam. Mastook brukade inte vara så undanglidande när det gällde inköpta hästar. Tvärtom brukade

han vara väldigt entusiastisk och förväntansfull. Men om det här stoet ville han knappt prata. Boullainville insåg att det var Zarahs köp, att det var hon som verkligen ville ha hästen.

”Stoet är uppfödd på samma gård som halvbrodern Colorado, uppe i bergen”, tillade Shejk Mastook ändå. ”I staten Colorado.”

”Hm, intressant”, var det enda Boullainville svarade.

Boullainville tänkte på deras samtal medan han långsamt körde efter hästarna mot Piste des Aigles. Att inte komma ihåg härstamningen var sannerligen inte likt shejken. Och paintfärgad. Coloradouppfödd. Han hade bara haft Kentucky- eller Floridauppfödda bland de amerikanska hästarna som varit i hans träning. Han var nyfiken på stoet, det måste han medge. Men inte särskilt entusiastisk.

Sedan var det Paco, stoets förra ägare och duktig jockey. Boullainville hade sett filmen när han vann med Colorado på Churchill Downs och höll med om att han verkade vara ett lovande jockeyämne. Shejken hade tipsat om att Paco ville utveckla sig mer och gärna komma till Europa och rida, och Boullainville hade erbjudit honom jobb som jockey i stallet. De hade redan två skickliga jockeyer men Paco var välkommen. Det skulle finnas hästar att rida för honom också. Det var för övrigt Zarahs villkor. För att stoet, Magic som hon hette, skulle stå i stallet och att Paco skulle vara hennes skötare och ryttare. Boullainville stönade tyst. Det bådade inte gott, redan där. Det var bara för att shejken var en stor och viktig hästägare i hans stall som han överhuvudtaget hade accepterat det.

Zarah hade sin bruna blick fastnitad mot vägkorsningen där hästtransporten borde svänga in vilket ögonblick som helst, medan hon skuttade och hoppade på stället i kylan. Regnet hade övergått till snö.

Där! Äntligen! Det var knappt hon trodde det var sant när

transporten verkligen dök upp och svängde in mot stallportarna. Hon vinkade glatt fastän hon inte kände chauffören. Samtidigt hörde hon kraftiga dunkar och smällar inifrån transporten och spärrade skrämt och oroligt upp ögonen. Magic förde ett väldigt liv, sparkade och slog hårt mot väggarna.

Zarah vände sig in mot stallplanen. "Yves!" ropade hon högt.

Yves kom med långa kliv. Han hade hört ljudet. Tätt efter kom stallets två gårdshundar med vilda skall. Två vorstehs som Boullainville använde när han jagade och som också brukade hålla vakande ögon på nykomlingar. "Schhh! Seså, iväg med er! Generale! Zuzie!", hyssjade Yves och de lommade iväg, lite avaktande och gruffande.

Hela transporten gungade av hästens rörelser, medan den sakta rullade in på gården.

Chauffören klev ut med ett svettigt och förargat ansiktsuttryck. "Det här var det värsta jag varit med om", skralade han nästan i falsett, samtidigt som han vårdslöst hälsade på Yves och Zarah.

Zarah flämtade förskräckt och stirrade nervöst på transporten. Magic skriade, sparkade och gnäggade högt där inne.

"Ett riktigt vilddjur! Hon har hållit på hela vägen från flygplatsen och det har varit köigt och jävligt." Han vände sig mot Zarah. "Ursäkta språket, Mademoiselle."

Zarah var för skärrad att lägga märke till något sådant. "Ska vi inte ta ut henne så fort som möjligt?" Hon tittade bedjande på Yves.

"Det var verkligen djävulska köer", fortsatte chauffören. "Och med det här odjuret i bilen var det en mardröm, det kan jag lova! Jag kunde inte göra något, bara be böner om att hon inte skulle sparka bilen sönder och samman."

Yves fick flera skarpa rynkor kring munnen. Zarah såg upp-

fordrande på honom.

”Det är nog bäst att vi lastar av henne precis utanför boxen, så hon kan gå rätt in. Vi vill inte ta några risker. Tror dessutom att vi ska stänga gårdsportarna.”

Yves gick tillbaka mot porten, sa några ord till en hästkötare och tillsammans stängde de båda dörrarna. ”Pierre, stå kvar här. Se till att de är stängda. Man vet aldrig. Ifall hon kommer lös så har vi henne i alla fall kvar på gården.”

Pierre nickade.

”Säg till var jag ska ställa bilen”, ropade chauffören till Yves. ”Hoppas hon inte har skadat sig, så som hon levt om. Tydligt var det ett helsike med henne även på planet men de lyckades ge henne en lugnande spruta, så hon kunde stå lugnt resten av resan.”

Zarah blinkade förtvivlat, men skyndade sig mot boxen där Magic skulle stå, flyttade på en kärra och ett par hinkar för att ge plats åt transportbilen. Magic skulle stå längst bort, i vad de kallade karantänsavdelningen. Där skulle hon ha sällskap av tre äldre galopphästar som för tillfället vilade.

Liksom i de allra flesta franska stall vetter varje box ut mot stallplanen. Det var två dörrar, den nedre som stängde för hästen och den övre som var öppen så den kunde titta ut och se de andra hästarna och vad som hände runt omkring. Om det var kallt ute stängde man den övre luckan på natten.

”Ställ bilen så nära boxen som möjligt, så hon kan gå rätt in”, sa Yves en gång till.

När transportbilen stannade väntade Yves med att fälla ned sidoluckan tills chauffören var redo att hjälpa till.

”Ställ dig därborta vid sidan om”, kommenderade chauffören Zarah. ”Det finns en risk att hon kommer kasta sig ut.”

Zarah svarade inte. Flyttade sig bara en liten bit. Hon trodde

att Magic kanske skulle känna igen henne och bli lugnad av att se en bekant människa.

Men när luckan fälldes ned och hon fick se det genomsvettiga hysteriskt vilda stoet inne i transporten, förstod hon att Magic inte var mottaglig för någonting. Hon försökte ideligen stegra sig och fåktade vilt med framhovarna. Hon hade slitit av uppbindningen, troligen tidigare, men det var för trångt för henne att vända sig om så hon var ändå på plats. Det smällde i transportbilens väggar när hon sparkade bakut och drämde in bakhovarna så hårt hon kunde. Det kändes som ett under att bilen fortfarande höll ihop.

Magics ögonvitor glimmade och hon skriade ideligen, högt och gällt. Halsen var vit av skummig svett - och av något rött. Zarah satte händerna för munnen. Åh nej! Blod!

”Zarah, flytta på dig!” skrek Yves. Hon lydde och tog ytterligare några steg åt sidan.

Chauffören klev in i utrymmet mellan förarhytten och båset där Magic stod och försökte haka fast en ledlina på hennes gramma, samtidigt som han försökte undgå hennes panikslagna hugg efter hans arm. Stoets öron låg tätt bakåtstrukna.

Zarah såg förtvivlat på henne. Hon visste att Magic inte var elak. Men i det här tillståndet kunde hon göra vad som helst, utan att mena det.

”Jävlar!” skrek chauffören efter att hon fick in ett bett på hans hand. ”Förbannat!”

”Låt det vara!” skrek Yves. ”Det går inte att få på linan. Vi får helt enkelt mota in henne i boxen. Jag ropar efter mer hjälp.”

Pierre och en annan hästskötare, som var kvar i stallet istället för att rida med de andra, kom till undsättning och de spände upp linor från transportbilen fram mot boxen.

”Nu släpper vi ut henne! Var beredda!” ropade Yves.

”Så tjejen, lugn!” hyssjade Zarah fast hon visste att det inte skulle ha någon effekt.

”Nu kommer hon!” hojtade Yves och vek undan mellanväggen till facket där Magic stod. ”Akta er!”

Det svarta stoet skenade nerför rampen och tog ett högt språng framåt. När hon insåg att hon var på väg direkt in i en box tvärstannade hon och vände tvärt åt sidan där chauffören stod. Han viftade med en sopkvast. Då tvärvände hon mot Yves och Zarah, höll på att rusa på Yves som också höll upp en kvast, sedan vände hon mot Zarah som hoppade och viftade allt hon kunde med armarna. Magic tvärvände igen, Yves viftade ännu mer med kvasten, då hoppade hon framåt, chauffören viftade med några linor och då tog hon några steg in i boxen. Yves, Pierre, chauffören och den andra hästskötaren gick i bredd upp mot henne, viftande med kvastar och rep, då klev hon längre in i boxen, tillräckligt för att de skulle kunna stänga nedre dörrhalvan.

”På plats! Vilken pärs!” flämtade Yves.

Magic rusade runt i boxen, ilsken och rädd. Hon skriade och gnäggade högljutt.

”Såja flickan, du kan vara lugn nu”, försökte Zarah med tårfyllda ögon.

Men stoet varken hörde eller såg henne. Hennes Magic! Så hon såg ut! Vilken mardrömsresa hon haft. Blöt av svett, vitt skum över halsen, på sidorna och mellan benen. Och mager, hon hade säkert tappat åtskilligt bara det senaste dygnet. Blod här och var. Det gick inte att avgöra var hon var skadad. Eller hur illa det var.

”Hon har förmodligen sår lite varstans så som hon sparkat och levt om”, sa chauffören. ”En riktig markatta, vill jag lova! Jag kommer att skicka en räkning på de skador hon gjort på bilen.”

Yves nickade bistert och Zarah försökte prata lugnande till henne, där hon panikslaget rusade runt i cirklar inne i boxen. Höet som Zarah lagt i en prydlig hög i ena hörnet var helt utspritt i den tjocka halmbädden, som också var i en enda röra. Vattnet i hinken som hängde på väggen hade skvalpat ur.

”Tror det är bäst att vi bara låter henne vara så länge. Hon lugnar sig nog om en stund. Det går inte att försöka se över såren förrän hon lugnat sig.” Yves torkade sig om pannan och halsen med handflatan.

Zarah förstod att han hade rätt men hade ändå svårt att slita sig. ”Gör det något om jag stannar i närheten och tittar till henne? Hon känner ju mig lite sedan förut.”

Yves log svagt. ”Gör som du vill. Men försök inte gå in till henne förrän jag eller Marcel är här.”

”Jag lovar.”

”Veterinären kommer om en stund för att kolla upp henne. Hur det nu ska gå till.”

Zarah försökte släppa det upprörda stoet med blicken och gick långsamt en bit därifrån. Hon satte sig på en halmbal längs boxarna på andra sidan av den lilla gräsmattan. Bredvid sig hade hon två andra hästar som nyfiket tittade ut. Här hade hon uppsikt över Magics box.

Hon darrade i hela kroppen. Hade längtat så efter att Magic skulle komma. Att få se på henne, rykta henne, sköta om henne. Hon hade inte kunnat föreställa sig att det skulle bli på det här viset.

Ända sedan hon såg stoet den där allra första gången på Arapahoe Park i norra Colorado, dit Paco och hans gammelfarfar Yuma hade åkt för att låta henne träna på en riktig galoppbana, hade Zarah blivit handlost förälskad i henne.

.....forts..... se början av Kap 2 nästa sida!

*I det här smakprovet hoppar vi nu direkt till Kap 2,
sid. 28 i den tryckta boken!*

2.

Tuva

Läkaren klippte upp gipset och drog av det från Tuvas ben. Slängde det i sopkorgen.

Tuva drog en djup hörbar suck av lättnad, lade tillbaka det ostyriga mörkblonda tjocka håret bakom nacken och slöt lyckligt ögonen. Sex veckor av plåga, tristess, vansinnigt kliande och längtan efter hästryggen var äntligen över.

”Underbart! Tänk att få börja rida igen!”

Doktor Lars Wickström skrattade som om det var slutpoängen på en rolig historia. ”Jag ringer upp till röntgen så de kan ta några plåtar. Vi måste se hur det ser ut, om det har läkt ihop som det ska. Ser det bra ut får du en remiss till sjukgymnasten som kan visa dig några bra rörelser för att få igång muskulaturen i foten och benet igen.”

”Men...” Tuva tittade uppfordrande på honom och vidgade sina mörkblå ögon. ”Jag hade tänkt börja rida i morgon.” Hennes röst blev gäll.

Läkaren stirrade på henne som om han inte såg henne.

”Nu har jag hoppat och skuttat fram med det här gipset i sex veckor. Jag är less! Jag måste börja jobba igen!”

”Lilla vän”, sa Wickström med ansträngd mildhet och fäste blicken på henne, som om han nu verkligen såg henne. ”Du måste förstå, bara för att vi tar bort gipset betyder det inte att du plötsligt är bra. Sådana här skador tar tid. Förhoppningsvis är

det läkt nu, men benet och foten måste rehabiliteras och återfå muskler och styrka innan du kan belasta det som vanligt.”

”Och hur lång tid tar det?” kved hon förtvivlat.

”Om allt går väl, fyra till sex veckor.”

Hon stirrade stint på honom. ”Du skojar?”

”Nej, jag skojar inte.”

Tuvas förhoppningar om att vara tillbaka i tävlingssadeln om en vecka eller två sjönk som en tung sten på väg ner mot sjöbotten. Men hon blinkade direkt bort de inre bilderna, tänkte banne mig inte vänta så länge som doktorn sa. Han hade ingen rätt att bestämma över henne. Hon talade inte om att hon faktiskt redan ridit några gånger, med gipset på. Dels ett par gånger när de var i Amerika med Colorado, där hon hade skadat sig. Dels ett par gånger under lugna skogsturer på en ridskolehäst här hemma i Sverige, nära där hon bodde.

Tuva stönade när hon masade sig ut i korridoren för att ta hissen upp till röntgen. Det var ovant att gå utan gipset och hon vinglade till några gånger. Fick stödja sig mot väggarna. Men hon var liten, nätt och spänstig. Och normalt sett hade hon mycket bra balans, efter att ha ridit galopphästar i flera år.

”Benet har läkt bra”, sa Wickström, när hon var tillbaka på hans rum, två och en halv timme senare, efter att han noga studerat röntgenplåtarna.

’Ja, men där ser du, fastän jag ridit med gipset på så har det läkt, då är det väl inte så farligt’ ville hon säga men tänkte bara meningen.

”Här är en remiss till sjukgymnasten.”

Tuva tog motvilligt emot remissen, tackade surt och gick därifrån utan något mer att säga.

Nu ville hon bara till stallet så fort som möjligt. Få klappa om hästarna. Luta sig mot Colorados hals och känna hans varma

mule rufsa om i hennes hår. Gå in till Rival, smeka honom under pannluggen och tala om för honom vilken fin häst han var och att de kanske, bara kanske, snart skulle kunna tävla tillsammans igen. Men förmodligen skulle det dröja.

När hon körde in mot galoppbanan såg hon att tre hästar från stallet travade runt på den stora sexhundrametersvolten. Bernie stod där också och som vanligt studerade han hästarna när de passerade. Han var en noggrann tränare som ofta såg bister och otrevlig ut. Tuva och andra som kände honom visste att så var det inte. Han var alltid schysst och rättvis, men höll hårt på sina principer och att saker och ting skulle gå rätt till.

Tuva stannade sin gamla Ford intill Bernies Landrover och steg ur. Bernie uppfattade direkt att gipset var borta och att hon såg gladare ut än på länge, fastän hon fortfarande haltade när hon stegade emot honom.

”Nå, vad sa doktorn?” undrade han.

Tuva sken som en sol. ”Att det ser väldigt bra ut. Jag får börja rida och cantra och snart kan jag rida lopp”, sa hon glatt.

Hans skarpa isblå ögon synade henne misstroget. ”Jaså. Värst vad läkarvetenskapen gått framåt sista tiden. Det måste varit ett sjujäckelens bra gips du haft på dig.”

Tuva bytte samtalsämne. ”Hur verkar de?”, log hon och nickade mot hästarna. ”Och Colorado, hur är det med honom?”

Bernie låtsades inte märka hur hon försökte dra sig undan frågan. ”Jag antar att du har någon form av intyg från läkaren. Du inser väl att du måste lämna ett friskintyg till banläkaren innan du får rida lopp igen”, fortsatte han torrt.

”Hm, jaha, ja så, jo, det är klart jag vet.” Tuva bet sig i kinderna och fibblade med läpparna.

Bernie log inombords när han såg på henne, men visade det inte med en min.

”Jag skaffar intyget sedan.”

Bernie nickade. ”Visst, visst. Om du tänker börja rida nu så får du allt börja med en stillsam tur på en lugn häst.”

Tuva svarade inte.

”Sweet Sue ska bara skritta och trava lite i morgon. Det bästa är att du rider henne inne i paddocken, där det är minst risk att hon börjar hoppa och skutta.”

Hon svarade fortfarande inte. Tittade på den paintfärgade brun- och vita Colorado som med Kevin i sadeln galopperade förbi i lugnt tempo tillsammans med fuxen Step Away och den högbente skimmeln Cirrus, som Patrick och Sally red. Det sved till av avundsjuka inom henne. Hon längtade så efter att få rida. Att galoppa. Allra mest ville hon sitta i sadeln på Colorado, känna hans muskulösa kropp under sig, känna hans styrka och vissheten om att han blixtnabbt kunde växla från det låga tempot till riktigt hög fart. Som en turbo, från 0 till 100 km/tim på 4 sekunder, tänkte hon och log för sig själv. Fast riktigt så fort gick det förstås inte.

”Jag kan sköta om Colorado när han kommer in”, sa hon. ”Så otroligt skönt att slippa det där gipset! Känns som jag går på moln.”

”Bra, du får gärna sköta om de andra också, då kommer vi ut fortare med nästa tur.”

”Jadå, chefen, det ska jag göra”, sa hon överdrivet och låtsas-kuvat. ”Här hinner man inte mer än bli nästan bra så kör chefen med en som om man vore en slav”, klagade hon på skoj.

”Men redo att ut och cantra, det är du minsann. I så fall klarar du säkert av att borsta hästarna och kratsa ur några hovar”, kontrade han syrligt.

”Ja ja ja, jag vet. Men jag gör det så gääärna! Det vet du!” log hon brett och lade armen kamratligt över hans axlar, något som

inte många dristade sig till att göra på den lättretlige tränaren.

”Bra”, sa han stramt och gick närmare staketet för att kunna studera hästarna ingående när de kom tillbaka.

Tuva skrattade. Samtidigt började hon fundera över hur hon skulle göra. För hon ville verkligen rida Colorado, nu på en gång. Så fort som möjligt. Hon hade längtat så intensivt efter det, alltför länge. Hon ville inte vänta längre. Men Bernie skulle inte tillåta det.

När hästarna skrittade upp bredvid dem strök hon den brun- och vita paintfärgade hingsten över den silkeslena hårremmen. ”Han har blivit grövre och mer muskulös”, konstaterade hon och tittade upp mot Kevin.

”Ja, han växer fortfarande. Känns verkligen fin! Nå, vad sa läkaren?”

”Att benet ser fint ut, att jag får börja rida igen.”

”Nu, på en gång?”

”Ja”, sa hon snabbt och undvek hans blick.

Hans gröna ögon såg forskande på henne. ”Verkligen?”

Hon nickade och fortsatte att klappa Colorado. Kevin rätade på sig med en skeptisk min. Han kände henne. Ingen läkare i världen skulle kunna hindra henne från att rida nu när gipset var borta, och det syntes alltför väl på henne när hon inte talade sanning.

De skrittade iväg för att låta hästarna varva ner och Tuva satte sig i bilen för att åka till stallet och invänta att de kom tillbaka.

”Tuva, du hinner borsta av hästarna för nästa tur också, innan de kommer tillbaka! Och kratsa hovarna”, ropade Bernie åt henne.

Tuva lipade åt honom. ”Tjugofyra hovar att kratsa alltså, allt som allt, men om du säger det så, okej. Låter som en lämplig rehab för en stackars jockey med brutet ben.”

”Det är väl inte brutet längre? Doktorn sa ju att det bara var att köra på, inte sant?”

Tuva grimaserade mot honom och körde iväg mot stallet.

Efter att ha skött om hästarna, spolat av benen, kratsat hovar-
na, borstat dem och lagt på stalltäckena pysslade hon lite extra
med Colorado. Hästen som hon hade upplevt så mycket tillsam-
mans med. Hon klappade den brun- och vitfläckiga halsen och
lutade sig mot honom. ”I morgon pojken. I morgon.”

Colorado vippade med öronen fram och tillbaka och frustade
som svar. Tuva skrattade och gick ut ur boxen för att fortsätta
med de övriga stallsysslorna.

Hon hade satt väckarklockan på ringning. Tuva hade, trots att
hon sovit, legat på helspänn, och så fort första signalen ljud halv
fyra, tryckte hon på avstängningsknappen. Hon ville inte väcka
resten av familjen, mamma, pappa och lillebror. Hon hade sagt
till mamma att hon måste åka iväg tidigare till stallet idag, men
inte varför. Och till de i stallet, till exempel Bernie, hade hon
inte sagt någonting. Den ende som visste något var Colorado,
hon hade viskat det i hans vänstra öra.

Tuva drog kvickt på sig kläderna. Bonzo, hennes gulliga bor-
dercollieblandning, plirade yrvaket på henne men lade ner hu-
vudet och blundade igen. Var hon inte riktigt klok, verkade han
tänka. Tuva kallade tyst på honom och han masade sig motvil-
ligt upp.

Stallbacken låg mörk och öde. Inga bilar på parkeringen.
Hennes var den första som ställdes där. Klockan var strax efter
fyra och det skulle dröja en timme innan ljusen skulle tändas i
stallarna. I Bernies stall skulle det dröja en och en halv timme.
Halv sex brukade de börja, då antingen hon själv, Kevin eller
Patrick var först på plats för att morgonfodra hästarna.

När hon nu satte nyckeln i låset hördes bara ett fåtal, förvånade morgontrötta frustningar. Det var ju inte matdags än. De flesta hästarna ignorerade henne och fortsatte att sova. Hon tänkte ingen lampa förrän hon kom in i sadelkammaren, då tänkte hon bara en liten vägglampa och hon lät dörren stå halvt öppen så det spred ett svagt ljussken ut mot stallgången. Hon grabbade tag i hjälm, säkerhetsväst, sadel, vojlock, viskastycke, riddäcke och trän och skyndade iväg till Colorados box. Ledde ut honom på stallgången vid ljusskenet och band upp honom där. Kratsade hovarna snabbt, drog ett par tag med borsten där sadeln och sadelgjorden skulle sitta. Sadlade snabbt och satte på tränset.

”Bonzo, du får stanna här. Gå och lägg dig.” Hon öppnade dörren till kontoret där han smet in och la sig utan protester. Det var alltför tidigt på morgonen för honom ändå.

Med pirr i magen ledde hon ut Colorado, stängde stalldörren, tog bänken till hjälp och hoppade upp.

Vilken lyckokänsla! Hon lutade sig över hans hals och kramade honom. ”Nu ska vi ut på en liten tur, du och jag. Lova att vara snäll, jag är inte så fit-for-fight än, förstår du”, viskade hon och samlade ihop tyglarna.

Hon visste att Bernie skulle bli rasande om han såg vad hon gjorde. Men hon hade för avsikt att bara galoppera ett halvvarv på banan innan någon annan kom. Medan det var mörkt och inga andra hästar var ute. Och hinna tillbaka till stallet innan Bernie och de andra kom.

Tuva skrittade ner mot banan men istället för att gå ut på banan valde hon att fortsätta längs stigen, som gick parallellt utanför den, för att värma upp Colorado i trav. Hon lät honom trava i de lätta uppförsbackarna vid sidan om bortre långsidan och kunde samtidigt känna efter hur det kändes i benet. Ganska

svag, medgav hon för sig själv. Det var ju sex veckor sedan hon red ordentligt. Visserligen hade hon en bra grundkondition men det var tydligt att hon tappat mycket.

Colorado var både pigg och avvaktande. Tyckte det var konstigt att de var ute så tidigt på morgonen, det var mörkt ute och de var helt ensamma. Förutom en räv som korsade stigen framför dem. Han skyggade undan för den, men Tuva var beredd och höll sig kvar.

”Lugn pojken, du ska få galoppera snart.”

De travade hela skogsslingan och kom ut på banans bortre långsida, cirka tolvhundra meter från mål. Hon tog ett nytt grepp om tyglarna. ”Nu får du lov att vara snäll mot mig.”

Hon började med att låta honom trava längs med ytterrailen. Vilde känna sig för. Han pullade betydligt mer här på banan och var ivrig efter att sätta iväg i galopp.

Hon hade knappt någon styrka alls i sitt vänstra ben och fick lägga desto mer tyngd på det högra, när hon spjånade emot för att hålla in honom. Det blev också att hon lade extra mycket kraft på armarna och skuldrorna, även om det var fel sätt att hålla in en galopphäst på.

”Ptrooo, pojken”, försökte hon lugna honom.

Han lyssnade inte särskilt mycket och hon kände hur hårt han låg på bettet. Kände hur armarna och händerna började stumna och värka, hur svetten rann i pannan. Hon var svag och konditionen dålig. Men hon var en van ryttare, en duktig jockey, och även om hon var otränad så lyckades hon hålla honom i trav.

Det hängde mycket på det mentala, det visste hon. Så länge hon höll sig lugn skulle det fungera. Hon andades häftigt av ansträngning och tvingade honom att sakta ner till skritt. Hon måste bara vila lite innan hon kunde låta honom galoppera. Skulle hon klara av att hålla honom? Jo, det trodde hon. Det

var kämpigt, men hon ville bara känna farten igen, hans styrka under sig och vinden mot ansiktet. Bara upploppet ner, sedan tänkte hon sakta av och skritta tillbaka till stallet.

Nu kände hon sig redo igen. Hade pustat lite. Tog tyglarna, ställde sig i stigbyglarna och styrde lugnt in honom mot mitten av banan. Colorado ville sätta av direkt men hon lät honom trava först, sedan galoppera lugnt så hon kände att hon hade kontroll. Därefter gav hon efter lite, lite i taget.

Med de flesta galopphästar var det så att man egentligen inte behövde göra något när man ville att de skulle galoppera. De var så tränade och sugna på att springa, att ryttaren i stort sett bara behövde tänka öka, då gjorde hästen det. Så var det definitivt med Colorado.

Så fort hon ställde sig i jockeyposition ville han sätta av, men hon bad honom avvakta. Sedan var det bara att ändra trycket på tyglarna en hundradels millimeter och i huvudet tänka öka, då gjorde han det direkt. Telepati skulle man kunna säga.

Det var bland annat det som var så underbart med hästar, tänkte Tuva. De var så känsliga för sinnesströmningar. Det var inte fråga om att ha råstyrka. Det var nog därför hon vågade rida honom nu, fastän hon var i så dålig form.

Men, jo, kondition var nog bra att ha ändå. Det var fysiskt krävande, inget snack om saken. Och när mjölksyran slår till finns det risk att man tappar självförtroendet och den mentala styrkan. Men hon trodde hon skulle klara honom. De kände varandra så väl.

Colorado ökade på takten och Tuva njöt där hon stod, nästan satt, hopkurad i sadeln över manken, kände hans man och den kalla vinden i ansiktet, muskelpaketet och krafterna under sig.

Det var obeskrivligt härligt att få cantra honom igen. Hon hade längtat så. Han tog fatt hårt i bettet och hon fick hålla

emot ordentligt, lirka en aning för att han skulle slappna av. Vanligtvis brukade hon klara det bra, men nu var hon vek och trött och lyckades inte särskilt bra. Hon visste att han kände det och tog tillfället i akt att retas med henne. Hon försökte slappna av, trots att hon var helt matt och benen började darra i stigbygglarna. Med avsikt gav hon honom lite mer tygel och lät honom sträcka ut över upploppet - och då gick det fort! Hon passade på att pusta och vila armarna några sekunder, för att sedan, när de passerade målstolpen, kämpa för att få stopp på honom.

Det lyckades efter ytterligare några hundra meter. Enbart på vilja, för att hon var så erfaren och inte tillät sig att få panik.

Med möda fick hon ner honom i skritt, lagom för att kunna vända och gå ut genom utgången på bortre långsidan. De skritade tillbaka genom skogen.

Colorado frustade så det stänkte om det, ångan steg från hans kropp och hon kände att han var nöjd. Det var hon också, det hade känts underbart.

Det var fortfarande tomt på banan. Inga andra hästekipage var ute. Nu gällde det att komma tillbaka till stallet snabbt, lägga täcke på Colorado och sätta honom på walkern innan Bernie och de andra kom.

Men Bernie hade sett allt.

COLORADO

Tävlar i
Dubai

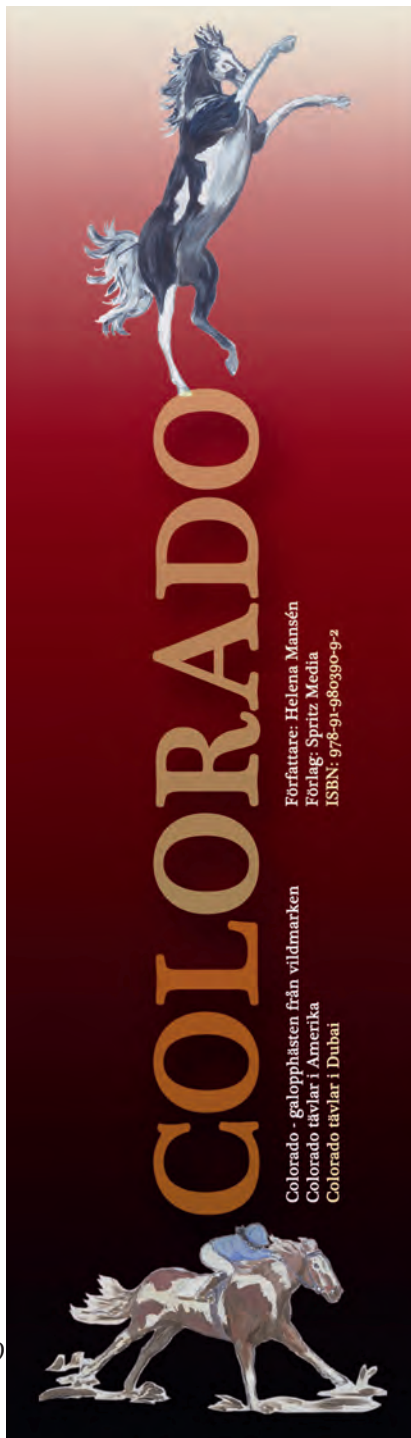

HELENA MANSÉN

Snyggt bokmärke följer med boken!

Framsida

Baksida

Av Helena Mansén har tidigare utgivits

COLORADO - Galopphästen från vildmarken, 2011

COLORADO - Tävlrar i Amerika, 2013

Lisas Resa. Året var 1976. 2012

Sebbe, Ringo och galoppgänget, 2015

ISBN 978-91-980390-9-2

© Helena Mansén 2016

Spritz Media HM, www.spritzmedia.se

Omslag och illustrationer: Helena Mansén

Tryck: ScandBook AB, Falun 2016.